

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

Hadtudomány

		Hadtudomány II. Prof. Dr. Szenes Zoltán ny. vezérezredes (NKE)
	Szekcióelnök:	
II. panel	13.00-13.15	Speck Gyula
	13.15-13.30	Takács Lili
	13.30-13.45	Török Virág
	13.45-14.00	Vigh Vivien
	14.00-14.15	Lángné Petruska Szidónia
	14.15-14.30	Bihari Rita
	14.30-14.45	Morang Kim
	14.45-15.00	Dr. Rezsneki Zsombor
	15.00-15.15	Puskás Anna
	15.15-15.30	Kováts Levente Sándor

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

A német kül- és biztonságpolitika európaizációja – A közös kül- és biztonságpolitika germanizációja

SPECK Gyula

Nemzeti Közszerológati Egyetem/Hadtudományi Doktori Iskola

Társadalomtudományok/Hadtudomány

speck.gyula@gmail.com

Németország Európai Unióban betöltött domináns súlya már évek óta a politikai és tudományos viták középpontjában áll. Az ország növekvő befolyása alatt elsősorban a gazdasági erejét értik, különösen az euró-zóna-válságban betöltött szerepét, ugyanis Németország vezető szerepe nélkül a közös valuta aligha lett volna megmenthető. E téren számos magyarul is megjelent publikáció született, azonban a hazai szakirodalom igen szegényes Németország az Európai Unió közös kül- és biztonságpolitikájában betöltött szerepéről.

A téma elméleti háttérének vizsgálatakor a külpolitikai elemzésben gyakran használt európaizáció fogalmából célszerű kiindulni. Az európaizáció értelmezhető úgy, mint az Európai Unió intézményeihez és politikáihoz történő nemzeti alkalmazkodás, vagy mint a nemzeti politikák európai szintű kivetítése, illetve mint egy új transznacionális identitást eredményező folyamat.

Németország esetében az európaizáció elmélete kiválóan igazolható, mivel a Szövetségi Köztársaság nemzeti identitása (és többek között külpolitikája) nem vizsgálható az Európai Unió nélkül. A német külpolitika európaizációjának sikerét mi sem bizonyítja jobban, hogy Angela Merkelt a nemzetközi média „Európa kancellárjának” nevezte, valamint a közvéleménykutatások szerint is a német társadalom sokkalta inkább magáévá teszi az európai identitást, mint a franciák vagy a britek. Ha azonban az európaizációt alulról felfelé irányuló folyamatként értelmezzük, jól látható az Európai Unió kül- és biztonságpolitikájának „germanizációja”, „németesedése”. Ez egyrészt megnyilvánul Németország intézményi befolyásában (köszönhetően az uniós intézményekkel és a nemzeti kormányokkal fenntartott kapcsolatának), másrészt a közös európai külpolitikai fellépésekben betöltött szerepvállalásaiban, mint például az iráni atommegállapodás. A minszki békefolyamatban azonban Németország látszólag az uniós intézmények megkerülésével vállalt vezető szerepet, így felmerül a kérdés, hogy nem az európaizációs folyamat visszafejlődésének lehetünk-e szemtanúi.

A tanulmány célja, hogy egyfelől megvizsgálja az Európai Unió német külpolitikára gyakorolt hatását, másfelől az uniós közös kül- és biztonságpolitikára kifejtett német befolyást. Az európaizáció vizsgálata elsősorban olyan esettanulmányokon keresztül történik, mint a közös kül-, biztonság- és védelempolitikai intézményekben és reformokban, valamint a Közel-Kelettel kapcsolatos uniós politikában, illetve a minszki békefolyamatban való részvétel.

Kulcsszavak: Németország, közös kül- és biztonságpolitika, európaizáció

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

Olaszország nemzetbiztonsági kihívásai, különös tekintettel a mediterrán térségre

TAKÁCS Lili

Nemzeti Közszolgálati Egyetem Hadtudományi Doktori Iskola

Biztonsági tanulmányok

takacs.lili@gmail.com

Olaszország a NATO és az Európai Közösség alapító tagja, az IMF 2020-as adatai szerint a világ nyolcadik legnagyobb gazdasága, gazdasági potenciáljától azonban a nemzetközi kérdésekre gyakorolt befolyása elmarad. A nemzeti hadseregeket sorrendbe állító különböző rangsorokban Olaszország évek óta a nyolc-tizenegyedik hely valamelyikét foglalja el, ezeken a rangsorokon az európai országok közül csupán a franciák, a britek és a németek előzik meg, mindazonáltal a NATO keretein belül Nagy-Britannia és Franciaország mindig is jelentősebb és láthatóbb szerepet töltött be. Mindezzel együtt Olaszország hagyományosan fontos szerepet játszik a mediterrán régió biztonságában, a térségben az amerikai 6. flotta után az olasz haditengerészet képviseli a legjelentősebb erőt. Az országnak a mai napig nincsen elfogadott nemzetbiztonsági stratégiája, egy olyan hivatalos dokumentuma, amely közép és hosszú távon azonosítaná a nemzetbiztonságra leselkedő külső, és belső főbb veszélyeket, és összegezné az azokra adható válaszokat politikai, stratégiai szinten. Különböző stratégiai dokumentumokban azonban megjelenik az az olasz kormányzati igény, hogy nagyobb szerepet vállaljon azokban a földrajzi régiókban, amelyek stabilitásához közvetlen biztonsági érdekek fűzik. E dokumentumok alapján Róma geostratégiai prioritásként kezeli az euro-atlanti, az euro-mediterrán, és a közel-keleti térségeket, amelyek közül az első a NATO-ENSZ-EU keretében folytatott nemzetközi szerepvállalásként és biztonsági hálóként, a második kettő inkább kihívásként jelenik meg. A stratégiai irányok első helyén egyre inkább az euro-mediterrán térség található, ami egy olyan nyílt geopolitikai térségként értelmezendő, ahol a Száhel-térségben, az Afrika-szarván és a Perzsa-öböl országaiban lejátszódó folyamatok, és válságok hatása kumulálódik, a Földközi-tenger déli partjáról pedig közvetlenül érinti Olaszországot is, ahogy ez a közép-mediterrán útvonalon érkező migráción keresztül egyértelműen megmutatkozik. A térség olasz szempontból legfontosabb állama Líbia, amely a történelmi okok mellett biztonsági és energiabiztonsági okokból is stratégiai prioritás az olasz kormány számára. A mediterrán térség stabilitásának növelése Olaszország nemzetbiztonsági érdeke, ez az a térség, ahol olyan képességekkel kell rendelkeznie az olasz hadseregnek, hogy akár többnemzeti, koalíciós erők vezetését is fel tudja vállalni

Az előadás célja annak bemutatása, hogy Olaszország mediterrán térségre vonatkozó kül- és biztonságpolitikáját milyen nemzetbiztonsági érdekek alakítják.

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

Az LNG terminálok jelentősége az Európai Unió földgázpolitikájában

TÖRÖK Virág

NKE, Hadtudományi Doktori Iskola

Biztonsági Tanulmányok

torok.virag@uni-nke.hu

Az Európai Unió energiapolitikája gyökeres változások elé néz. A 2019 decemberében nyilvánosságra hozott Európai Zöld Megállapodás javaslatcsomag ambiciózus célkitűzései az elkövetkező 30 évben várhatóan alapvető strukturális reformokat eredményeznek majd az energiaszektorban, melyek egy része a fosszilis energiahordozókról való áttérésre fókuszál majd. A dekarbonizáció jegyében végrehajtott szénerőmű-leépítések és a teljes megújuló-és nukleáris energiára való átrendeződés kezdeti szakaszában a földgáz, mint híd-technológia jó alternatívát jelenthet. A problémakör egyik alapvető kérdése tehát a földgáz szerepének uniós újraértékelése. Az Európai Unió alapvetően függő helyzetben van gázbehozatal kapcsán, fő importpartnerei pedig az Oroszországi Föderáció, Norvégia, Katar és Algéria. Míg Oroszország nagyrészt vezetékes úton szállít gázt az Európai Unió területére, addig a közel-keleti és észak-afrikai régióból cseppfolyósított földgáz is (liquefied natural gas - LNG) érkezik hozzánk.

A cseppfolyósított földgáz technológiája új lehetőségeket nyit meg a szektorban, új forrásokat tesz elérhetővé az importbeszerzésekhez. Ennek köszönhetően nagy mennyiségű, hosszú vezetékhalózat kiépítése nélkül is, távolabbi forráspontokból juthat az EU földgázhoz. Ez a tény megteremti az útvonal- és forrásdiverzifikáció lehetőségét, melyek bővülése pozitív módon befolyásolja majd az Unión belüli földgázpiacot, és versenyélénkítő hatása hosszabb távon hozzájárul majd a teljes energiaunió megvalósulásához. A tagállamok ily módon való bekapcsolása a rendszerbe ellenállóbbá teheti az Európai Uniót a jövőbeni ellátásbeli anomáliákkal szemben is. Az uniós LNG behozatal az elmúlt évek során jelentős mértékben bővült, új szállítók jelentek meg a piacon. Jelen állás szerint (nem számítva Brit-szigeteken üzemelő létesítményeket) az Európai Unió területén 21 darab LNG import-terminál működik, többségük az észak-nyugati, dél-nyugati régióban. Ezen felül 3 db terminál áll jelenleg is építés alatt. A dél-európai és közép-kelet-európai térség bekapcsolódása ebbe a folyamatba még nem megoldott teljes mértékben, bár az ott létesítendő energetikai sokszínűséget támogató beruházások megvalósulása közösségi támogatást élvez.

Az Európai Bizottság a 2019 októberében nyilvánosságra hozott negyedik közös érdekű projektjeinek listáján (Projects of Common Interest – PCI) négy darab új LNG terminál beruházásra javasol támogatást az alábbi országokban: Írország, Horvátország, Görögország és Lengyelország.

Amennyiben a kontinens közép-keleti felében is kiépítésre kerülnek a fogadó terminálok és a szárazföldi belső területeken is megvalósul az infrastruktúrák interkonjektorok általi összekapcsolása, jelentős javulást érhetünk el az EU ellátásbiztonsági helyzetét tekintve.

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

A NATO kiemelt figyelme az Északi-sark térségére

VIGH Vivien

NKE Hadtudományi Doktori Iskola

Hadtudomány

vighvivi93@gmail.com

Az új évezred új biztonsági kihívásokat tartogatott az emberiség számára, melyek közül az egyik legégetőbb az energiaéhség kérdése. A fosszilis energiahordozóktól való függés új területek és kitermelési módzatok feltárására sarkallja a világpolitika szereplőit. Ennek egyik legújabb színterévé az Északi-sark válhat a következő évtizedben. A terület nem megújuló energiaforrásokban rendkívül gazdag, amely tény a földrajzi fekvése tovább erősíti. A globális felmelegedés hatására ásványkincsei és hajózási útvonalai elérhetővé válnak, a Föld legértékesebb területévé emelve az Arktiszt.

Az Északi-sarkvidék több országhoz is tartozik, olyanokhoz, amelyek több évtizedre vagy akár évszázadra visszamenőleg és napjainkban is nagyhatalmi státuszt töltenek be a világban. A térségben megfigyelhető az egyre jobban fokozódó nemzetközi figyelem. Ez a figyelem a sarki jég hirtelen és gyors olvadása miatt következett be ilyen hamar. A sarkvidéki államok egyre több befolyást szeretnének a térség felett szerezni, mivel nagy a valószínűsége annak, hogy a jég alatt – ami várhatóan öt évtizeden belül el fog olvadni, így kiaknázható lesz a térség – rengeteg ásványkincset (kőolaj, földgáz, metán...) fognak felfedezni a kutatók.

Az Arktisz kapcsán feltételezhetünk egy új biztonságpolitikai kihívást. A térség felértékelődni látszik, geopolitika játszma színterévé válik. Meghatározó fontosságú térség politikai, gazdasági, katonai és környezetvédelmi szempontból. A globális klímaváltozás jelentősen felértékeli a térség jelentőségét és megváltoztatja a geopolitikai erőviszonyokat.

Oroszország kivételével a többi északi állam NATO tagország, amelynek a későbbiekben számos jelentősége lehet, mivel a jelenlegi kiaknázási helyzetre tekintettel a NATO is megjelenőben van a térségben. Számára fontos, hogy a kiaknázási verseny az országok között katonai erő bevonása nélkül valósuljon meg. Egyik államnak sem érdeke a katonai erő bevetése, ugyanakkor mind rendelkezik külön északi erővel, amely alkalmas az északi területeket megvédésére. Fontos megemlíteni, hogy a NATO-nál jelenleg fejlesztés alatt van egy Északi-sarki stratégia, ami valószínűleg a fentebb említett kérdésekre is ki fog térni.

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

Lehet-e a Szandzsák a következő Koszovó?

LÁNGNÉ PETRUSKA Szidónia

Nemzeti Közszerológiai Egyetem, Hadtudományi Doktori Iskola

Hadtudomány

petruskasz@gmail.com

Előadásomban a ma Szerbia és Montenegró államok területéhez tartozó, azok területén megosztottan elhelyezkedő Novi Pazar-i Szandzsák sorsának alakulását szeretném górcső alá venni, azt – a címben némileg elnagyoltan jelzett – problémakört boncolgatva, hogy ezen a két magyar megyényi, vegyes lakosságú, számos vonatkozásában az „átmenetiség” jegyeit mutató területen milyen eséllyel alakulhat ki a szomszédos Koszovóban lezajlott eseményekhez hasonló válság.

Arról, hogy Koszovó esete mennyiben tekinthető precedensnek, meglehetősen ellentétes vélemények láttak napvilágot az elmúlt két évtized nemzetközi biztonságpolitikai diskurzusában. Tény azonban, hogy bizonyos, jelentős létszámú kisebbséggel rendelkező állam ettől való félelmében, illetve erre való hivatkozással vonakodik elismerni a legfiatalabb európai állam több mint egy évtizede, egyoldalúan kinyilvánított függetlenségét.

Kiinduló álláspontom szerint a Szandzsák esetében az analógiakeresés Koszovóval nem légből kapott. A szandzsáki bosnyákok a koszovói albánokhoz hasonlóan helyi többséget alkotnak az állam vezető etnikumával szemben Szerbia egy gazdaságilag elmaradott szegletében. Mindkét esetben olyan területről van szó, amely kiemelkedő jelentőségű a szerb nemzet, illetve a szerb ortodox egyház története szempontjából, de a szóban forgó muzulmán vallású (bosnyák/muzulmán, illetve albán etnikumú) nép jelenléte is sok évszázados múltra tekint vissza. Mindez időről-időre fellángoló ellenségeskedést, valamint az autonóm státuszt, sőt elszakadást sürgető szólamok erősödését eredményezi. (Ugyanakkor a különbségekre is számos példa akad, az érintett területek jugoszláv államszövetségen belüli státuszától a demográfiai arányok alakulásán át az etnikai konfliktus eszkalálódásának eddigi legsúlyosabb mértékéig stb.)

A Szandzsák történetének bemutatása során elsősorban tehát a területen élő etnikumok egymáshoz való viszonyának alakulására, a meghatározó történelmi események, politikusok, pártok erre gyakorolt hatására szeretnék fókuszálni (szem előtt tartva Koszovó példáját is). A jövőbeli kilátások latolgatásához fontos emellett a nemzetközi közösség eddigi balkáni szerepvállalása eredményeinek átgondolása, illetve annak vizsgálata, hogy a nyugat-balkáni államok számára 2003-ban kilátásba helyezett, összetett problémáik kezelésére egyfajta „ultimate megoldásként” tekintett európai integrációs perspektíva mennyire tekinthető hitelesnek 2020-ban, valamint hogy a régió uniós csatlakozása milyen lehetőségeket hozhat a Szandzsák számára.

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

Radikalizmus a Nyugat-Balkánon

BIHARI Rita

Nemzeti Közszolgálati Egyetem Hadtudományi Doktori Iskola

Hadtudomány

rita.bihary@gmail.com

„A Nyugat-Balkán Európához tartozik és részese lesz az Unió, egy erősebb, stabil és egységes Európai Unió jövőjének.” – hangzott el Federica Mogherini-től, az Unió korábbi Külügyi és Biztonságpolitikai Főképviseletjéről, egyben az Európai Bizottság korábbi alelnökétől. Az Európai Bizottság a 2018. februári Nyugat-Balkán stratégiájával hiteles csatlakozási perspektívát kívánt nyújtani, új lendületet adva a régióknak. Habár a nyugat-balkáni országok felzárkózása elindult, a folyamat meglehetősen lassú. Gazdasági, politikai, társadalmi gátja van a reformok előmozdításának. Becslések szerint az európai átlaghoz történő felzárkózás akár 40 évet is igénybe vehet.

Albánia, Bosznia-Hercegovina, Koszovó, Montenegró, Észak-Macedónia és Szerbia helyzetét vizsgálva általánosan megállapítható, a tartósan magas munkanélküliség és migrációs ráta, az etno-nacionalizmus jelenléte, a megosztott identitás, ezáltal a dezinformációra való fogékonyság a civil társadalomban, a vallási intézményeket befolyásoló külső aktorok térnyerése, valamint az államot gyengítő korrupció és szervezett bűnözés. A Nyugat-Balkán népességének bizonytalan a jövőképe, amelynek következtében érzékenységet mutatnak a radikalizálódásra.

Térségspecifikusan az említett társadalmi környezet mellett a radikalizálódás főbb okai, az 1990-es években a régióba érkező és maradó mujahideen harcosok, a kiemelkedő lélekszámú iszlám lakosság, ehhez kapcsolódóan a vallás manipulatív hatásai, ugyanis a lakosság 5-10%-a indoktrinálódik az iszlám szélsőségesebb vahhabita/szalafita formáin. Egyes humanitárius szervezetek finansziális és ideológiai hozzájárulása, a terrorszervezetek képviselőinek, a visszatérő harcosoknak jelenléte, illetve a gyenge kormányzás.

2012 és 2017 között kb. 1000 – 1100 fő indult el a Nyugat-Balkánról harcosként vagy kísérőként a Nuszra Fronthoz, majd az Iszlám Államhoz csatlakozva. A visszatérési arány 30% körüli. A terrorizmus elleni stratégiák és a radikalizáció visszaszorításának végrehajtása, a balkáni államok belpolitikai válsága miatt országonként eltérő. A kemény intézkedések (pl. a bebörtönzés), csak azok elfogadása után visszatérőket szankcionálja, így szükségessé vált a puha intézkedések, a megelőzés, védelem, üldözés és válaszreakció négyesének gyakorlatba átültetése. 2018-tól a kiutazási hajlam megszűnt, viszont a hálózatok itthon maradt tagjai és a jövőben radikalizálható egyének a nyugat-balkáni társadalmi instabilitás miatt nagyobb fenyegetést jelentenek. Mindemellett a jövőben figyelmet igényel a bebörtönzött visszatérők közötti radikalizáció megakadályozása, a visszatérő nők és gyerekek – főként a konfliktuszónában született gyerekek – helyzete pedig további intézkedéseket tesz szükségessé. Ennek megfelelően a társadalmi és politikai feszültségekkel terhelt nyugat-balkáni környezetben a hangsúlyt tehát az Európai Unióval kordináltan a prevenció és deradikalizációs intézkedésekre kell helyezni.

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

Űrverseny a hidegháborúban

DR. REZSNEKI Zsombor

Nemzeti Közszolgálati Egyetem, doktorandusz,
rezsneki.zsombor@bau92.hu

A hidegháborús politika a második világháborút követően átformálta a vezető országok politikáját és katonai gondolkodását. A hidegháború évtizedeken át tartó folyamatos versengése olyan technikai fejlődést hozott, amelyet azelőtt nem látott a világ. Az állandó agresszió mellett egyúttal ott volt az együttműködés lehetősége is. A két nagyhatalom győzelmi vágya az emberiség javát szolgáló új irányt nyitott meg, a világűr felfedezésének régi vágyának beteljesülésével. A technikai fejlődés valamennyi ország javára volt nem elhanyagolva azt a tényt, hogy az űrversenynek köszönhetően ismertük meg mindennapi életünket alkotó tényezők pontos folyamatát és alakítottuk életünket. A szembenálló felek sokáig nem tudták ki fog kikerülni győztesen, valamennyi állami és katonai vezető a bő harminc évig tartó versenyben folyamatosan, rendszeresen foglalkozott az űrverseny során kialakult kérdésekkel, haladási irányokkal. Számos ország már a hidegháború kezdetén felismerte az űrtechnika jelentőségét, azonban a versengő USA és Szovjetunió mellett nem igazán értek el számottevő eredményt. Ez természetesen változott a hidegháború további szakaszában, egyre több ország kapcsolódott be a technikai fejlesztésekbe, azonban a versenybe továbbra sem tudtak részt venni. A második világháborúban az addigi vezető hatalmak meggyengültek, illetve a fellépő új ideológiai eszmék térhódítása állandó kihívást jelentett a két szuperhatalom számára, amelybe beletartozott az űrverseny során elért eredmények ugyancsak ideológiai alapokon történő bemutatása. Az űrverseny kezdetén még inkább ebbe az irányba gondolkoztak, azonban a világ fokozatosan rájött arra, hogy ez a külső pont (űr) cél lehet minden országnak abba az irányba, hogy fejlődést érjen el mind technikailag-katonailag, mind gazdaságilag. A Szovjetunió, ha el is bukott a technikai és gazdasági versenyben, de a felbomlását követően újabb és erősebb kihívójává vált a nyugati világnak, egyben újjáépítve szövetségi rendszerét.

Kulcsszavak: *űrverseny, külső tér, világűr, jogszabály, hidegháború, Szovjetunió, szuperhatalom*

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

Afrikai terrorszervezetek és a kulturális biztonság

PUSKÁS Anna

Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Hadtudományi Doktori Iskola

Had- és rendészettudomány

puskas.anna17@gmail.com

Történelmi, vallási szempontból fontos értékek célzott megsemmisítése nem újkeletű dolog fegyveres konfliktusok során. Az a történelem során időről időre eszközként jelenik meg az ellenség demoralizálása, megalázása, az erőfölény demonstrálása érdekében, a kulturális javak fosztogatása pedig gyakran szolgált hadizsákmányként a hódító seregek számára. A terrorizmus által előidézett növekvő nemzetközi biztonsági kihívás viszont a nemzetközi béke és biztonság szempontjából is releváns üggyé emelte a problémakört, ebből a szempontból az afrikai országok esete különösen érdekes vizsgálódási terület. A különböző terrorszervezetek (pl. Daesh Líbiában; Ansar Dine, AQIM Maliban; Boko Haram Nigériában; Al-Shabaab Szomáliában) eszköztárában szisztematikusan alkalmazott rombolások értelmezhetők egyfajta képrombolásként – ami a szervezet által vallott szélsőséges vallási nézetek megtestesítése –, a nyugati értékekkel való szembenállás demonstrálásaként, az etnikai feszültségek szimbolikus megnyilvánulásaként, de a motivációk között megjelenik a gyarmati múlt emlékeinek eltörlése is.

Propagandisztikus célok mellett az anyagi haszonszerzés szempontjából megjelenő problémakör az illegális műkincskereskedelem. Ez, szorosan összefonódva az illegális kábítószer- és fegyverkereskedelemmel, fontos szerephez jut az egyes terrorszervezetek (illetve egyéb milíciák) műveleteinek finanszírozásában, ezáltal hozzájárulva a konfliktusok elnyújtásához is. Ennek minden bizonnyal az afrikai kontinens a legkitettebb a gyenge államisággal, megoldatlan társadalmi feszültségekkel, nagyfokú szegénységgel küzdő országok jelentős száma miatt. Az előadás a kulturális biztonság fogalmát alkalmazva kívánja bizonyítani Afrika kiemelt érintettségét, s a nemzetközi közösség fellépésének szükségességét a kulturális javak védelme érdekében konfliktusos területeken, elsősorban Líbia, Mali, Nigéria és Szomália példáját vizsgálva az utóbbi évek eseményein keresztül.

Hadtudomány II.
2020. október 16. 13.00-15.30
Szekciófelelős:
Mórocz Kornél, +36 30 524 0142

Carl von Clausewitz On Small Wars in the 21st century

KOVÁTS Levente Sándor

Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Hadtudomány és Honvédtisztképző Kar

Had- és rendészettudományi szekció

kovats.levente.s@gmail.com

Carl von Clausewitz was, and still is considered to be one of the greatest military thinkers of all time. There is however more than a decade long argument about his relevance in modern times. Most of the people only know his book „On War”, in which he did not write extensively about the topic of assymetric warfare. This is because during the 18th-19th century the mainstream method of warfare consisted of „Big Wars”. Huge national armies would engage each other in great plains. There would be a series of constant strategic engagements in order to establish a decisive victory. Although there were some exceptions. For example The Peninsula War against Napoleon, also known as the War in the Vendée. In this battle smaller units waged war against a greater enemy in a chain of smaller battles. It is not well known that Clausewitz held lectures on these examples in the War College in Prussia, and as all ranks at the time, called them „Small Wars”. In 2015 these lectures and additional writings regarding the „Small Wars” were translated into English and published in „Clausewitz on Small War”. This assembly of Clausewitz’s studies on „Small War” gives an opportunity to see his conceptions on this type of warfare. The book consists of five parts. The first part is an introduction of Clausewitz and his works by one the authors, James Davis. The other four are from Clausewitz. In the first he introduces the „Small War” examples and walks through their main traits. In the second one known as Testimonial he presents his opinion on why a popular uprising of Prussia would be politically beneficial against the occupying French forces. During the third and fourth part, he describes his thoughts on the possibilities regarding reserves and militias in Prussia. In the 21st century assymetric warfare was consider to be a peculiar method of engagement. I wish to study the changes and differences between the conclusions of Clausewitz, regarding „Small Wars”, and the experiences of todays assymetric warfare. I wish to study the alteration of „Small Wars”, analyze the concepts of Clausewitz, and see if they can be applied in the 21st centuries conflicts aiding in the understanding of the opposing parties and their tactics and strategies.

Keywords: Clausewitz, assymetric warfare, war, military theory